

LBRIS

Sweet Anger
Sandra Brown

We know
books

Copyright © 1985 Sandra Brown
Toate drepturile rezervate



Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dulce mânie
Sandra Brown

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Florența Simion, Gabriela Trăsculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Dulce mânie / Sandra Brown
trad. din lb. engleză: Raluca Podeanu – București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-9501-7

I. Podeanu, Raluca (trad.)

821.111

SANDRA BROWN

Dulce mânie

Traducere din limba engleză
Raluca Podeanu

LITERA
București

capitolul 1

– Avem un incendiu de gradul doi pe Clermont, la sud de Sixth Avenue, localizat probabil în zona 42H pe harta voastră de la Mapsco. Să fiți acolo cât de repede. Vreau niște filmări de calitate.

Scrumul de câțiva centimetri de la capătul țigării lui Pinkie Lewis căzu neobservat pe biroul său ponosit, aglomerat și plin de gunoaie. Stresat, directorul de la știri se întrerupse cât să-i arunce un „Bună, scumpo” tinerei care tocmai măturase cu mâna o prăjiturică MoonPie veche de-o zi, o rolă de bandă adezivă de hârtie și două căni de cafea veche, deja cenușie, pentru a se cocoța pe colțul biroului.

– Când terminați cu incendiul, continuă Pinkie, îndreptându-și din nou atenția spre cei doi bărbați care stăteau pe lângă biroul lui, treceți pe la școala aia primară unde copiii de clasa a treia le scriu rușilor scrisori. Dacă ne mai rămâne timp la ediția de la ora șase, va fi un subiect interesant. A vorbit cineva cu Jack? I-a luat patru ore să filmeze bucăți aia despre captura de droguri.

– Poate se învâрте prin zonă, sperând c-o să-l lase și pe el să guste câte ceva, rânji cameramanul, ridicând aparatul pe umăr. Reporterul, care tocmai își îmbrăca jacheta sport, găsi amuzantă sugestia colegului său și râse.

– Îl iau de urechi, mârâi Pinkie. Deci, ce mai așteptați, băieți? continuă, făcând să le dispară rânjetele, căci în glasul lui se simțea o notă specială, care avea darul să provoace schimbări miraculoase într-un om. Nenorocitul ăla de incendiu va fi stins până ajungeți voi acolo. Vreau să văd flăcări, fum, tragedie în desfășurare, țipă el, fluturând expresiv brațele. Acum, tăiați-o!

Reporterul și cameramanul ieșiră în grabă, împiedicându-se. Pinkie aruncă o privire întunecată în urma lor și-și trecu o mână prin păr. Sau prin ceea ce rămăsese din el – mai precis, peste chelia ce i se mărea zi cu zi, cuprinzându-i fruntea cărnoasă. Feței rumene și părului de un blond deschis le datora această poreclă¹.

– Într-o bună zi o să faci atac de cord, remarcă tânăra, în timp ce, cu o expresie de dezgust întipărită pe față, strivea mucerile a trei țigări rămase în scrumieră. Nu fuseseră stinse complet, și rotocoale de fum acru se ridicau din ele în atmosfera deja poluată a redacției de știri a televiziunii.

– Nu. Beau prea mult whisky. Nu se apropie boala de mine.

Pinkie apucă un pahar de plastic și luă o înghițitură, dar se strâmbă simțind gustul cafelei stătute.

– Îți fac cinste cu o cafea, spuse, luând-o de braț pe femeie și conducând-o pe hol, spre un colț în care numeroase automate erau înghesuite pentru a nu sta în calea angajaților.

Pinkie începu să-și pipăie buzunarele în căutare de măruniș, dar, ca de obicei, nu găsi nimic.

– Dă-mi voie să-ți fac eu cinste de data asta, îl opri Kari Stewart, zâmbind.

Cafeaua era prea tare și amară, dar măcar era fierbinte. Încrucșându-și picioarele, Kari se sprijini de perete și bău cu atenție din pahar.

Pinkie îi zâmbi cu afecțiune părintească.

– Doamne-Dumnezeule, da' știu că-mi place să te privesc. Am o zi dată naibii! Una dintre camerele video e pe ducă. O să mă coste o avere s-o repar, apoi o să fiu luat în șuturi că am depășit bugetul. Doi dintre reporterii mei serioși, dar lipsiți de farmec, sunt la pat, doborâți de gripă. Răgâi. Trebuie să beau ceva.

– Ai nevoie de o masă caldă, echilibrată, de mult mai puține țigări, de mult mai puțin whisky...

– Da, mami...

– ... și de o femeie de treabă care să aibă grijă de tine.

– A, da? Întrebă Pinkie pe un ton sfidător. Era un subiect de conversație frecvent. Te gândești la cineva anume?

– La Bonnie.

– Stafida aia zbârcită! E prea bătrână pentru mine.

Kari râse. Operatoarea panoului de control, care gestiona toate apelurile telefonice adresate postului de televiziune cu o rapiditate și cu o răbdare de-a dreptul uimitoare, ofta de ani buni după scorșosul director de știri.

– N-ai să te schimbi niciodată, Pinkie. Ești fixat într-ale tale, încăpățânat, morocănos și previzibil. De-asta te iubesc, îl împunse ea cu degetul în colacul de grăsime ce-i atârna peste curea.

– Cum a decurs interviul?

– A fost tot atât de mizerabil pe cât se zvonea.

În acea dimineață, Kari îi luase un interviu unui fost actor de televiziune cam bătrâior, care juca în prezent în piese de „teatru serios“, desfășurate în cluburi sau în baruri.

– Înțeleg de ce s-au dus de răpă diversele lui seriale. A fost grosolan, nesuferit și disprețuitor. Dar tot eu voi râde la urmă. Am fost la repetiția de aseară. Spectacolul e varză. Nu credeam vreodată că ar putea cineva să distrugă o piesă atât de minunată cum e cea a lui Neil Simon.

Pinkie mototoli paharul gol și-l aruncă aproximativ în direcția coșului de gunoi. Nu-l nimeri, dar el nu băgă de seamă.

– Dă-i peste nas moșului, lovește-l direct în orgoliu! Nu încerca să înfrumusezezi lucrurile. Vreau chestii cu tupeu la știri, chiar și în timpul segmentului tău de divertisment.

Kari îl salută militărește.

– Am înțeles, șefu'.

¹ În limba engleză, Pinkie înseamnă „rozalia“ (n.tr.)

Fața de un roșu intens a lui Pinkie se lăți într-un rânjet, în vreme ce și aprindea o țigară fără filtru.

— Iată încă ceva care mă înnebunește la tine. Nu-mi răspunzi niciodată obraznic, îi spuse el, pornind cu pas săltat spre redacția de știri. Și ai niște picioare grozave, îi mai strigă peste umăr.

Kari acceptă complimentul exact așa cum era, ca pe o tachinare prietenească. Pinkie îi fusese prieten și aliat încă de când se angajase la WBTV, cu cinci ani în urmă. În vreme ce alții se intimidau în fața certărețului director de știri, Kari, aflată la început de practică, dar având mai multă experiență în jurnalismul de televiziune decât îi conferea diploma de absolvire a facultății, îi spusese verde în față că nu credea în amenințările lui, câștigându-și astfel pentru totdeauna respectul lui. Nimeni n-ar fi îndrăznit să îi vorbească așa cum o făcea ea, și de fiecare dată scăpa nepedepsită datorită afecțiunii reciproce dintre ei. Știa că, de fapt, nu era nici pe departe atât de aprig pe cât se prefăcea.

Pinkie o considera un reporter dedicat, conștiincios, plin de inițiativă. Se putea baza pe ea că n-o „va da în bară”, după cum se exprima el. În același timp îi plăcea personalitatea ei caldă, feminitatea ei. Bănuise că și telespectatorii aveau să fie la fel de fermecați ca el și se dovedise că avusese dreptate.

Când Kari se căsătorise cu Thomas Wynne, cu doi ani în urmă, Pinkie se temuse că avea s-o piardă. Dar ea îl asigurase că voia să lucreze în continuare.

— Thomas e de acord. Până când vom hotărî să ne întemeiem o familie, mă lasă să fac ceea ce-mi doresc. Iar eu vreau să lucrez în continuare pentru tine.

— S-ar putea să apară un conflict de interese, Kari, remarcase Pinkie. Cum poți realiza reportaje obiective despre ceea ce se întâmplă în consiliul de administrație al orașului dacă soțul tău face și el parte din acest consiliu?

— M-am gândit deja la asta. Oricât de rău mi-ar părea să renunț la un asemenea subiect, cred că așa se cuvine să procedez.

— Și atunci ce ne rămâne de făcut?

— Am o idee pentru un segment de divertisment în cadrul programului de știri.

Sprâncenele albicioase ale șefului se ridicaseră brusc, coborând apoi într-un gest de încruntare meditativă.

— Hai să discutăm.

Pinkie avusese încredere în judecata și în capacitatea ei de a-și transpune cu succes ideea în realitate. Criticile lui Kari Stewart erau un moment de vârf în cadrul fiecărei emisiuni de știri. Era spirituală și incisivă, fără a fi aspră sau rea. Telespectatorii o adora.

Kari intră în sala de editare și închise ușa după ea. Se aruncă pe scaun și scoase o rolă de bandă video din geanta ei supradimensionată, pe care o folosea atât ca poșetă, cât și ca geantă de lucru. Dându-și la o parte de pe obraz un smoc de păr blond rebel, introduse rola în consola de editare computerizată și începu să urmărească interviul pe care îl făcuse cu o oră înainte.

Luă apoi telefonul și formă un număr de interior.

— Sam, bună! Kari la telefon. Poți să aduci la sala de editare caseta cu filmul pe care l-ai înregistrat aseară, la repetiție, te rog? Mulțumesc.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise în spatele ei, iar ea spuse, fără să se întoarcă:

— Pune-o jos, Sam. Mulțumesc. O s-o folosesc ca material suplimentar. Mă ocup de ea imediat.

Apăsă cu pricepere pe tastatura computerului în vreme ce urmărea pe unul dintre monitoare înregistrarea needitată, iar pe celălalt, versiunea editată pe care o pregătea pe computer. Era atât de prinsă de ceea ce făcea, încât nici nu observă că ușa nu se închisese.

— Kari!

Auzind vocea lui Pinkie și tonul nefamiliar din glasul lui, Kari întoarse capul. Îl văzuse în diverse stări de spirit, mergând de la entuziasm, când reușeau să pună mâna pe o știre înaintea tuturor concurenților, până la melancolia de bețiv provocată de un rating slab, dar nu-l mai văzuse niciodată așa cum arăta acum: dezumflat, fără vlagă, nenorocit și, lucrul cel mai ciudat, palid.

Se ridică pe jumătate.

– Pinkie? Ce e?

El își puse o mână pe umărul ei și o împinse ușor înapoi pe scaun.

– Am primit un raport de accident pe frecvența radio a poliției, acum câteva minute.

– Și? Un val înghețat de groază îi inundă inima. Ce fel de accident?

Pinkie își trecu palma peste cap, apoi peste față, schimonosindu-și trăsăturile.

– O mașină a lovit un pieton. La doar câteva cvartale de aici, chiar în centru. Am trimis un cameraman acolo. Tocmai m-a sunat.

Kari se ridică acum complet, luptându-se cu mâinile care parcă încercau s-o țină pe loc.

– Thomas? I s-a întâmplat ceva lui Thomas?

Nu exista nimeni altcineva în viața ei. Pinkie nu s-ar fi purtat astfel dacă n-ar fi fost vorba despre Thomas.

Dădu să iasă înnebunită pe ușă, dar Pinkie o opri:

– Da, despre Thomas e vorba, Kari.

– E rănit? Ce s-a întâmplat? Ce?

– L-a lovit un camion.

– O, Doamne!

Pinkie își pironi privirea undeva la nivelul pieptului ei, adică până în locul unde ajungea statura lui mărunță.

– Accidentul a fost... fatal. A murit pe loc. Îmi pare rău, scumpo.

Se scurseră câteva secunde înghețate. Kari rămăsese nemișcată, mută. Era înlemnită, nu-i venea să creadă. Apoi, aproape șoptit:

– Adică îmi spui că Thomas e mort? Mâinile ei se agățară de pieptul cămășii lui Pinkie, scuturându-l. L-a lovit un camion?! L-a omorât?! Țipă ea.

Câțiva dintre angajații televiziunii se înghesuiau acum în pragul cabinei de editare. Femeile plâneau. Bărbații erau vizibil tulburați.

– Kari, Kari, croncăni Pinkie, bătând-o ușor pe spate.

– E o greșală. Nu poate fi...

– I-am cerut reporterului să-mi confirme de mai multe ori înainte să vin să te anunț.

Ochii ei erau aprinși pe chipul palid. Buzele i se mișcau, fără să poată scoate vreun sunet.

– Haide, spuse Pinkie blând. A fost dus la Denver General. Te duc eu cu mașina.

Frigul a fost primul lucru care o izbi. Nu mai intrase niciodată într-o încăpere atât de rece. Ușile batante se închiseră tăcute în spatele ei și al lui Pinkie când intrară. Se făcu mică, strângându-se lângă el, cuprinsă pe loc de ură împotriva aceluia spațiu de o curățenie absolută, clinică.

Luminile fluorescente îi răneau ochii. Intensitatea lor o insulta. N-ar fi trebuit ca încăperea aceea să fie întunecată și liniștită, dând morții oarece demnitate și respect? Dar aici moartea era considerată doar un fenomen fizic. Locul ăsta era atât de steril! Și atât de rece!

Simți impulsul să se întoarcă și să fugă, dar Pinkie o îndemnă să înainteze. Un bărbat în halat alb de laborator își înălță privirea de la birou și se ridică imediat.

– Doamna Wynne?

– Da.

Îi conduse la o masă mare, acoperită cu un cearșaf alb. Sub cearșaf se afla forma încremenită a unui bărbat.

Kari începu să scâncească involuntar și-și înfipse pumnul în gură, zdrobindu-și buzele.

Cum ar fi putut suporta să vadă corpul lui Thomas deformat și însângerat? Avea să-l facă de râs și să se facă și ea de râs? Avea să țipe? Să leșine? Să se lase cuprinsă de isterie?

Legistul dădu cearșaful la o parte.

La început se gândi că totul era o glumă de prost gust pe care i-o făcea cineva. Sau vreo greșală cu totul ieșită din comun. Privirea îi zbură spre bărbatul care ținea cearșaful. Acesta citi întrebarea mută din ochii ei și înțelese că nu-i venea să creadă.

– A murit în urma impactului, o lămurii el încet. Camionul l-a lovit din spate. Trauma i-a afectat coloana, ajungând până în creier. Are o vânătăie pe spate. În rest...

Și nu mai adăugă nimic.

Kari își coborî privirea spre cadavrul lui Thomas. Arăta pur și simplu ca și cum ar fi dormit. Nimic altceva. Fața îi era relaxată. Părul argintiu, care i se păruse atât de atrăgător când îl întâlnise pentru prima dată, era pieptănat cu grijă. Mâna întinsă pe lângă corp părea doar să se odihnească, pregătită să ridice o rachetă de tenis ori s-o mângâie pe păr.

Trupul lui înalt părea la fel de puternic ca în cursul dimineții, când îl sărutase la plecare. Mergea cu sfîntenie la sala de fitness, ca să-și mențină tonusul muscular și să evite îngrășarea care vine odată cu înaintarea în vârstă.

– Thomas, Thomas, iubitule! Șoapta ei răsună tare în încăperea cufundată în tăcere. Aproape se așteptă ca el să deschidă ochii și s-o privească, să-i rostească numele, să zâmbească. Avea să vadă din nou strălucirea din ochii lui albaștri și să audă sunetul plin al râsului său.

Crezuse că nu va suporta să-i vadă trupul strivit, însă era chiar mai rău să-l vadă arătând atât de normal. Faptul

că era neatins făcea ca întreaga poveste să pară cu atât mai absurdă și ireală. Parcă nimic nu se întâmplase!

Și totuși lucrurile stăteau chiar așa. Thomas rămânea îngrozitor de nemișcat.

– Unde doriți să-l trimitem?

– Să-l trimiteți? repetă ea pierdută.

– Am să vă sun eu mai târziu, i se adresă Pinkie bărbatului. Doamna Wynne nu a apucat încă să facă pregătiri-le necesare.

– Înțeleg.

Legistul dădu să acopere la loc cadavrul cu cearșaful.

– Stai! strigă ea. Cuvântul răsună cu un ecou sinistru între pereții acoperiți cu faianță. Nu putea să-l părăsească. Nu în acel loc îngrozitor. Nu în acea cameră foarte, foarte rece. Dacă îl lăsa să zacă acolo, cu chipul acoperit de pânza aceea, totul avea să devină aieva. Încă nu putea face față gândului. Nu putea să accepte că Thomas, soțul ei, era mort.

– Kari, trebuie să pleci.

Pinkie își puse blând mâinile pe umerii ei.

– Thomas!

Ochii i se umpleau de lacrimi ce i se rostogoliră grele pe obraji. Întinse nesigură degetele spre soțul ei. Îi atinse părul, fruntea.

Apoi, cuprinsă de hohote incontroabile, se prăbuși în brațele lui Pinkie, iar el o ajută să iasă.

Era ceva surprinzător, nemaivăzut, bizar. Ziua accidentului fusese senină. Dintr-un motiv inexplicabil, șoferul camionului de livrări pierduse controlul în curbă. Camionul derapase, sărise peste bordură și îi răpise orașului Denver pe unul dintre cei mai importanți cetățeni ai săi, lăsând-o văduvă pe Kari Stewart Wynne. Soțul ei tocmai se întorcea pe jos, spre tribunal, după o întâlnire pe care o avusese la prânz. Se plimba neștiutor, cuprins de acel fals simț al siguranței, specific oamenilor când venea vorba

despre propria trecere în eternitate. Omul murise chiar în clipa impactului.

Kari se zgâi la sicriul acoperit de flori, întrebându-se cum era posibil ca Thomas, soțul ei plin de viață, să fie închis fără viață în el.

Strânse mâna lui Pinkie. El fusese un adevărat bastion pentru ea în ultimele două zile, ocupându-se de miile de detalii ale înmormântării, în vreme ce ea trăia ca într-o ceață densă. Era bucuroasă de acest pustiu mintal în care se cufundase, pentru că o apăra de contactul cu realitatea. Dacă n-ar fi fost așa, nu ar fi reușit să reziste.

Nu avea părinți care să o ajute în aceste clipe. Mama ei murise când era mică. Tatăl ei, pe care îl adorase și îl admirase, murise chiar înainte ca ea să termine Facultatea de Comunicare.

Iar acum îi fusese răpit și Thomas.

Trecu prin toate ritualurile de înmormântare fără să simtă nimic, în afara unui gol imens în suflet. De-abia pe drumul de întoarcere acasă, în mașina lui Pinkie, însoțită de el și de Bonnie, începu să plângă. Bonnie îi întinse, în tăcere, o cutie de șervețele.

– Vă mai amintiți când ne-am căsătorit? îi întreabă Kari retoric. Oamenii au fost șocați.

În timp ce vorbea, observă că vocea îi era răgușită. Poate că plânse mai mult decât își amintea.

– Oamenii sunt mereu șocați când un cuplu nu se încadrează în standarde. Erau peste treizeci de ani diferență de vârstă între voi, spuse Pinkie.

– Treizeci și doi de ani, mai exact. Dar nu am simțit niciodată c-ar fi existat o diferență.

– Thomas nu-și arăta vârsta. Cu siguranță nu trăia ca majoritatea bărbaților de șaizeci și ceva de ani.

Kari îi zâmbi lui Bonnie.

– Nu, așa e.

Își aruncă privirea pe fereastră, mirată să vadă atât de multă mișcare. Pentru majoritatea oamenilor, era doar o zi obișnuită de lucru. Viața mergea mai departe.

– Am suferit foarte mult după moartea tatălui meu, continuă ea, pe un ton meditativ. Îmi amintesc că am venit să lucrez la WBTV cu singura intenție de a face din muncă punctul central al vieții mele. Slujba avea să fie singurul meu motiv de-a trăi. Apoi, l-am cunoscut pe Thomas. El mi-a dat din nou un scop în viață. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Eram atât de fericită, oftă ea. Oare soarta e invidioasă pe fericirea oamenilor?

– Uneori așa îmi vine să cred, răspunse Bonnie cu blândețe. Ești frumoasă și talentată. Thomas Wynne era bogat și plin de succes. Voi doi păreați să aveți o viață perfectă.

– Așa era, confirmă Kari, pe când Pinkie intra cu mașina pe aleea ce ducea la casa în care locuise cu Thomas. Intrați, vă rog!

– Ești sigură? o întreabă Pinkie. Nu vrem să te deranjăm, dar al naibii să fiu dacă nu mi-ar prinde bine un păhărel de ceva.

– Am rezerve din băutura ta favorită, spuse Kari, scoțând din poșetă cheia de la ușa din față. Le dăduse liber în acea zi oamenilor care aveau grijă de casă, pentru a putea participa la înmormântare. Și știuse că, după aceea, nu și-ar fi dorit să-i aibă în preajmă decât pe prietenii ei cei mai apropiați. Nimeni altcineva n-ar bea din poșirca aia care-ți place ție.

Pe Pinkie îl mișcă încercarea ei de a glumi. Știa că se prăbușea pe dinăuntru. Kari îl adorase pe Thomas Wynne. El, personal, nu considerase sănătoasă relația lor, dar nu îndrăznise niciodată să-i spună acest lucru prietenei lui. Ea nu putea suferi nici umbra unei critici la adresa soțului ei.

Casa era rece și întunecată, deși un soare blând își strecura razele prin ferestrele cu stinghii de lemn puse